

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
ANTONIO SAGGIO

fremsat den 1. juli 1999 *

1. I den foreliggende sag har Kommissionen gjort gældende, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed¹ (herefter »direktivet om punktafgifter«), og artikel 20 i Rådets direktiv 92/83/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer² (herefter »direktivet om afgiftsstrukturen«), idet den har opretholdt den afgift på alkoholholdige drikkevarer med et alkoholindhold på over 25% vol., som er indført ved artikel 26 i lov nr. 83-25 af 19. januar 1983, og hvis provenu anvendes til social sikring.

Relevante retsregler

2. Direktivet om punktafgifter har harmoniseret punktafgiftsordningen for visse nærmere bestemte varer, nemlig mineralolier, alkohol, alkoholholdige drikkevarer og

forarbejdede tobaksvarer. Direktivets artikel 3, stk. 2, bestemmer, at disse varer »kan pålægges andre former for indirekte beskatning i særligt øjemed, såfremt der ved den pågældende beskatning iagttages de regler for afgiftspåleggelse, der gælder for punktafgifter og moms, for så vidt angår bestemmelse af afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen«.

Bestemmelserne om afgiftsstrukturen og om punktafgiftssatserne for de varer, som er omfattet heraf, er indeholdt i særlige direktiver. Specielt foretages der i direktivet om afgiftsstrukturen en harmonisering af punktafgifterne på alkohol og alkoholholdige drikkevarer. I direktivets artikel 19 bestemmes det, at »medlemsstaterne pålægger ethanol en punktafgift«; herefter defineres i artikel 20 begrebet ethanol (dette begreb omfatter varer med et virkeligt alkoholindhold på over 1,2% vol., som henhører under KN-kode 2207 og 2208, selv når disse varer indgår i en vare, der henhører under et andet KN-kapitel, varer med et virkeligt alkoholindhold på over 22% vol., som henhører under KN-kode 2204, 2205 og 2206, ligesom konsumalkohol, der indeholder produkter, hvad enten disse er i opløsning eller ej); i artikel 21 angives beregningsmetoden for den omhandlede punktafgift, idet den fastsættes »pr. hl ren alkohol ved 20° C og beregnes

* — Originalsprog: italiensk.

1 — EFT L 76, s. 1.

2 — EFT L 316, s. 21.

på grundlag af antallet af hektoliter ren alkohol« og »medlemsstaterne anvender samme punktafgiftssats for alle de produkter, der pålægges punktafgift som ethanol, jf. dog artikel 22«.

punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer og derfor ikke kunne være omfattet af undtagelsen i artikel 3, stk. 2, i direktivet om punktafgifter.

3. Ved den nævnte artikel 26 i den franske lov nr. 83-25, som indeholder forskellige bestemmelser om social sikring, blev der til fordel for Caisse nationale d'assurance maladie indført en afgift på tobak og alkoholholdige drikkevarer som følge af de sundhedsmæssige risici, der er forbundet med en overdreven brug af disse varer. Denne afgift pålægges alkoholholdige drikkevarer med et alkoholindhold på over 25% vol. Afgiftsbeløbet er fastsat til 0,84 FRF pr. deciliter eller brøkdel af en deciliter, uden hensyntagen til det højere eller lavere alkoholindhold som, bortset fra det nævnte minimumsniveau, i alle tilfælde er højere end grænseværdien for den drikkevare, der tages i betragtning, det vil sige uden at tage hensyn til mængden af alkohol, som reelt er indeholdt i en bestemt mængde af den pågældende alkoholholdige drikkevare, og som varierer for de forskellige typer af drikkevarer.

I sin svarskrivelse bestred den franske regering Kommissionens klagepunkt, idet den gjorde gældende, at artikel 3, stk. 2, pålægger medlemsstaterne at fastsætte en ordning for eventuelle »andre former for indirekte beskatning« i særligt øjemed, der pålægges punktafgiftspligtige varer, og som overholder de regler for afgiftspålæggelse, der gælder for punktafgifter og moms. Den franske regering har ligeledes understreget, at ved at anvende et alkoholindhold på 25% vol. som minimumsgrænse for afgiftsgrundlaget, havde den baseret sig på det laveste alkoholindhold i kategorien »stærk alkohol«.

I den begrundede udtalelse af 12. februar 1997 gentog Kommissionen sit synspunkt og opfordrede den franske regering til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme fællesskabsbestemmelserne inden for en frist på to måneder fra modtagelsen af den begrundede udtalelse.

Den administrative procedure

4. Ved åbningsskrivelse af 14. februar 1996 meddelte Kommissionen den franske regering, at afgiften på alkoholholdige drikkevarer, som var indført ved den tidligere nævnte lov med henblik på social sikring, i betragtning af dens anvendelsesområde og afgiftsgrundlag, ikke var forenelig med

Den franske regering har ikke efterkommet den begrundede udtalelse. Derfor har Kommissionen ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. juli 1998 anlagt sag i henhold til EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF) med påstand om, at Domstolen fastslår, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktivet om punktafgifter.

Parternes argumenter

5. Ifølge Kommissionen skal artikel 3, stk. 2, i direktivet om punktafgifter fortolkes restriktivt, for så vidt som det giver medlemsstaterne mulighed for i særligt øjemed at indføre undtagelser til den harmoniserede ordning for punktafgifter, således at medlemsstaterne kun kan opretholde eller indføre andre former for indirekte beskatning i særligt øjemed, hvis de iagttager de regler for afgiftspålæggelse, der gælder for punktafgifter og moms. Enhver anden fortolkning ville — foruden at være i strid med bestemmelsens ordlyd — legitimere indførelsen af en national indirekte beskatning parallelt med punktafgifterne. En sådan national indirekte beskatning ville gøre det vanskeligt at forfølge formålet med direktivet om punktafgifter, nemlig den frie bevægelighed for punktafgiftspligtige varer inden for det indre marked, som det fremtræder efter afskaffelsen af de fiskale grænser.

6. Kommissionen har understreget, at artikel 3, stk. 2, ikke skal fortolkes som en enkel påmindelse om forbuddet mod hindring for de frie varebevægelser, men som en præcis betingelse for at kunne fravige den harmoniserede ordning, en betingelse, hvis indhold består i en pligt for den nationale lovgiver til at iagttage de væsentligste elementer i den harmoniserede ordning for punktafgifter og moms, når han skal lovgive på det område, der er forbeholdt ham efter den pågældende bestemmelse, og som udtrykkeligt er nævnt heri, nemlig afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen.

Efter Kommissionens opfattelse er artikel 26 i den franske lov uforenelig med punktafgiftsstrukturen for alkohol og alkoholholdige drikkevarer, idet den knytter afgiftspålæggelsen til bestemte varekategorier i henhold til kriterier, som er forskellige fra dem, der i direktivet om punktafgifter er fastsat for punktafgifter, og idet afgiftsbeløbet er beregnet på grundlag af mængden og ikke indholdet af alkohol.

7. Den franske regering har anført, at i henhold til Kommissionens fortolkning af artikel 3, stk. 2, har medlemsstaterne kun mulighed for at indføre en anden punktafgift i tillæg til den, der har fællesskabsretlig oprindelse, uden at det påvirker den mulighed for at forhøje den eksisterende punktafgift, som gives i direktivet om afgiftsstrukturen, og som er en del af punktafgiftsordningen for alkoholholdige drikkevarer. En sådan fortolkning ville i det væsentlige forhindre medlemsstaterne i at forfølge særlige formål gennem tilpasning af fiskale midler, som går ud over det rent kvantitative aspekt, og tillige bevirke, at artikel 3, stk. 2, i direktivet om punktafgifter mister enhver effektiv virkning.

8. I modsætning til det af Kommissionen anførte, har den franske regering gjort gældende, at den gældende afgift til social sikring henhører under undtagelsen i artikel 3, stk. 2, for så vidt som den forfølger et særligt formål, nemlig beskyttelse af sundheden. I denne forbindelse har den franske regering understreget, at reglerne om beregningen af den omhandlede nationale punktafgift er de mest velegnede til at nå dette formål. Da afgiften anvendes på mængden af drikkevaren frem for på pro-

centen af indeholdt alkohol per måleenhed, rammer den drikkevarer med et alkoholindhold på mellem 25 og 50% vol., som er de mest solgte, på samme måde. Virkningen af denne punktafgift i forhold til beskyttelse af den offentlige sundhed har vist sig derved, at alkoholforbruget i Frankrig fra 1980 til 1994 kun steg med 14%, hvilket skal sammenholdes med en stigning i det foregående tiår på 31%.

Om der foreligger et traktatbrud

10. Det centrale spørgsmål i denne sag ligger i fortolkningen af artikel 3, stk. 2, i direktivet om punktafgifter. Denne bestemmelse angiver, inden for hvilke grænser indførelsen af andre former for indirekte beskatning af alkoholholdige drikkevarer kan anses for lovlig; den bestemmer nemlig, at ordningen for andre eventuelle beskatninger, som pålægges varer, der allerede er pålagt en punktafgift, skal iagttage »de regler for afgiftspålæggelse, der gælder for punktafgifter og moms, for så vidt angår bestemmelse af afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen«.

9. For så vidt angår anvendelsesområdet for den nationale foranstaltning har den franske regering anført, at Kommissionen har begrænset sig til at bestride dens forenelighed med punktafgiftsstrukturen (og dermed muligheden for at henføre den under artikel 3, stk. 2), for så vidt angår de varer, der har et alkoholindhold på mere end 22% vol., det vil sige de varer, som er omhandlet i artikel 20, andet led, i direktivet om afgiftsstrukturen, der definerer begrebet ethanol, og at den ikke har taget de varer i betragtning, som har et alkoholindhold på mere ned 1,2% vol., det vil sige de varer, der er nævnt i artikel 20, første led, selv om disse også er omfattet af definitionen af ethanol.

Parterne har fremført to forskellige fortolkninger af denne bestemmelse. Efter Kommissionens opfattelse skal den fortolkes efter sin ordlyd, således at eventuelle »andre former for beskatning« fuldt ud skal iagttage de harmoniserede bestemmelser, der er fastsat for punktafgifter (og for moms), og som angår bestemmelse af afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen. Efter den franske regerings opfattelse kan medlemsstaterne derimod for andre former for indirekte beskatning af de samme varer, fastsætte afgiftsformer, som ikke er sammenfaldende med dem, der anvendes i henhold til ordningen for punktafgifter (og moms), forudsat at dette ikke påvirker en korrekt anvendelse af de harmoniserede bestemmelser ud fra en fiskal betragtning og i et bredere perspektiv de frie varebevægelser.

11. Kommissionens fortolkning kan ikke tiltrædes. Den har hverken støtte i bestemmelsens ordlyd eller formål.

For så vidt angår bestemmelsens ordlyd bemærkes, at selv om der i de sproglige versioner er forskel på de formuleringer, der er anvendt med henblik på at angive, hvorledes den nationale lovgivning skal følge de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, for at den nationale undtagelsesordning kan anses for forenelig med artikel 3, stk. 2, er disse forskelle dog ikke er betydningsfulde. Den franske version (»à condition que ces impositions respectent les règles de taxation applicables pour les besoins des accises«), den italienske version (»regole applicabili ai fini delle accise«) og den spanske version (»normas aplicables en relación con los impuestos«) synes nemlig ikke under hensyn til anvendelsen af udtrykkene »pour les besoins«, »ai fini« og »en relación con« at kræve en fuldstændig overholdelse af alle bestemmelser om afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen vedrørende punktafgifter og moms, men anvender på disse punkter snarere nogle relativt smidige formuleringer. Såfremt fællesskabslovgiver havde villet opstille en sådan betingelse, det vil sige hvis lovgiver ville have sikret en fuldstændig overholdelse af de omhandlede bestemmelser, ville der sandsynligvis have været anvendt en mere klar formulering, ved for eksempel i den italienske version at tale om de regler, der gælder *for* punktafgifter, snarere end reglerne *med hensyn til* punktafgifterne, og ved at anvende tilsvarende udtryk i de andre versioner. Efter min mening ændrer den engelske version [»comply with the tax rules applicable for excise duties«] eller den tyske version [»sofern diese Steuern die Besteuerungsgrundsätze der Verbrauchsteuern ... beach-

ten«], ikke herpå, idet de udtryk, der er anvendt i disse versioner, ikke adskiller sig væsentligt fra dem, der er anvendt i de andre versioner, og efter min opfattelse ikke er af en sådan karakter, at en mindre restriktiv fortolkning kan udelukkes. Det giver derfor mening, såfremt det er muligt at udlede noget som helst af bestemmelsens ordlyd, at antage, at det drejer sig om en angivelse, som snarere bekræfter, at der ikke gælder en streng forpligtelse til at følge de nævnte fællesskabsbestemmelser.

Det skal tilføjes, at det fremgår Domstolens retspraksis at, såfremt der er forskel på de forskellige sproglige versioner af en bestemmelse, skal den pågældende bestemmelse fortolkes »på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i«³. Som jeg herefter ser det, følger det af anvendelsen af dette kriterium, at den omhandlede bestemmelse skal fortolkes således, at der tillægges den en effektiv funktion, og set i dette lys er den mindre restriktive fortolkning, som omtalt tidligere, at foretrække.

12. Bestemmelsens ordlyd giver også en anden angivelse i samme retning, det vil sige i modsat retning af Kommissionens fortolkning. I visse sproglige versioner, nærmere bestemt den engelske, nederland-

3 — Dom af 7.12.1995, sag C-449/93, Rockfon, Sml. I, s. 4291, præmis 28, som gentager princippet i dom af 27.10.1977, sag 30/77, Bouchereau, Sml. s. 1999, præmis 14.

ske og danske version, er muligheden for at indføre andre former for beskatning af varer, der allerede er pålagt punktafgift, betinget af, at begge regelsæt om moms og punktafgift iagttages: Dette fremgår af anvendelsen af bindeordet »og« mellem de to afgiftsformer i stedet for det disjunktive bindeord »eller«, som findes i de andre sproglige versioner. Såfremt man fulgte Kommissionens fortolkning, som er baseret på en fuldstændig overholdelse af reglerne, skulle medlemsstaterne samtidig iagttage to forskellige regelsæt på fuldstændig og streng vis, hvilket efter Kommissionens opfattelse i alle tilfælde er et ufravigeligt krav for, at undtagelsen gælder. Det er på dette sted tilstrækkeligt at anføre, at et af de væsentligste kendetegn ved momsen består i, at den er proportional med prisen på de varer og ydelser, den lægges på⁴, mens et af de væsentligste kendetegn ved punktafgifterne på alkoholholdige drikkevarer er, at de pålægges mængden af varen. Efter min mening udelukker dette en ordlydsfortolkning af henvisningen til reglerne om punktafgifter og moms som betingelse for lovligheden af indirekte national beskatning.

13. Konklusionen bliver den samme, når man tager udgangspunkt i den gennemgæede bestemmelses formål. Det drejer sig om en bestemmelse indsat i direktivet om punktafgifter, som angiver de generelle kriterier for harmonisering af ordningerne for varer pålagt punktafgift med det formål

at sikre det indre markeds gnidningsløse funktion⁵. I overensstemmelse med dette generelle formål tillader bestemmelsen medlemsstaterne i særligt øjemed at indføre »andre« former for indirekte beskatning af varer, som allerede er pålagt punktafgift, for eksempel med henblik på at virkeliggøre en effektiv beskyttelse af den offentlige sundhed ved at nedbringe forbruget af alkohol gennem beskatning. Såfremt undtagelsesbestemmelsen gives den rækkevidde, som Kommissionen har foreslået, ville medlemsstaterne kun disponere over en meget begrænset frihed til at handle i særligt øjemed. Nærmere bestemt ville medlemsstaterne i henhold til en sådan fortolkning kun kunne indføre en anden punktafgift parallelt med den, der har fællesskabsretlig oprindelse.

Hvis det forholdt sig således, ville undtagelsen ikke have nogen begrundelse, og den bestemmelse, som fastsætter den, ville ikke have nogen eksistensberettigelse. Man ville under alle omstændigheder nå til denne konklusion, hvis man undersøgte forholdet mellem indirekte tillægsbeskatning og de harmoniserede punktafgifter. Den forskel, der er mellem de to beskatningskategorier, er ifølge Kommissionen ikke klar.

Kommissionen har anført, at medlemsstaterne selv ifølge den begrænsende fortolkning af undtagelsen, som Kommissionen har foreslået, dog ville bevare en vis mulighed for at indføre nye former for

4 — Jf. dom af 26.6.1997, forenede sager C-370/95, C-371/95 og C-371/95, Careda m.fl., Sml. I, s. 3721, præmis 14.

5 — I dom af 11.11.1997, sag C-408/95, Eurotunnel m.fl., Sml. I, s. 6315, præmis 7, har Domstolen udtalt, at »direktiv 92/12 har til formål fra den 31.12.1992 at tilvejebringe betingelserne for omsætning af punktafgiftspligtige varer inden for det indre marked uden fiskale grænser«.

indirekte beskatning: De ville nemlig bevare muligheden for at udforme de nationale beskatninger på en måde, der adskiller sig fra den, der er fastsat ved direktivet om afgiftsstrukturen. Dette argument bidrager imidlertid ikke til præcisering af undtagelsesbestemmelsens rækkevidde: Den belyser nemlig kun den mulighed for staterne, som er forbundet med anvendelsen af de harmoniserede punktafgifter, der kun fastsætter minimumsniveauet for disse. Kommissionens fortolkning ender altså med at fratage den omhandlede bestemmelse enhver fornuftig funktion, eftersom virkningen af indførelsen af en anden punktafgift ville kunne nås gennem forhøjelse af den harmoniserede punktafgift. Som den franske regering har anført i sit indlæg, har Kommissionen med sin fortolkning forsøgt at genindføre den formulering af artikel 3, stk. 2, som Kommissionen foreslog under de forberedende arbejder, og som Rådet havde afvist⁶.

14. Når dette er sagt, står det stadig tilbage at klarlægge betydningen af henvisningen i artikel 3, stk. 2, til reglerne om afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen, som finder anvendelse på punktafgifter. Da der ikke er belæg for Kommissionens fortolkning, hvorefter bestemmelsen skal fortolkes restriktivt, skal to mulige fortolkninger efterprøves, hvoraf den ene kan opdeles i to mere eller mindre bindende vendinger; for det første kan man som den franske regering antage, at bestemmelsen udelukkende pålægger medlemsstaterne ikke at

undergrave ordningen for punktafgifter (og moms), når de indfører andre former for indirekte beskatning; for det andet kan man antage, at bestemmelsen tillader staterne at indføre andre former for indirekte beskatning under iagttagelse af særlige forpligtelser, nemlig de forpligtelser, der følger af den udtrykkelige henvisning til reglerne i ordningen for punktafgifter, som vedrører afgiftsgrundlaget, afgiftsberegning, afgiftens forfald og kontrol med beskatningen.

Denne fortolkning støttes af den omstændighed, at den omhandlede bestemmelse ikke begrænser sig til at kræve en generel iagttagelse af punktafgiftsordningen, hvilket støtter den franske regerings fortolkning, men den siger noget mere, eftersom den fastsætter fire områder for den generelle ordning, som medlemsstaterne skal iagttage, når de indfører andre former for indirekte beskatning. Henvisningen til disse fire særlige områder giver efter min mening ikke anledning til at dele den franske regerings fortolkning. Det er nødvendigt at fastlægge, hvilke forpligtelser der kan udledes af henvisningen til reglerne for disse områder, og som gælder for medlemsstaternes adfærd.

Selv om artikel 3, stk. 2, der udgør en undtagelse til den generelle ordning for punktafgifter, ikke kan fortolkes restriktivt, er jeg imidlertid af den opfattelse, at iagttagelse af de omhandlede regler ikke skal forstås således, at der kræves en fuldstændig overensstemmelse mellem de fællesskabsretlige bestemmelser og de regler, der finder anvendelse på forskellige individuelle varer i hver enkelt kategori.

6 — Kommissionen havde foreslået følgende formulering af artikel 3, stk. 2: »De i stk. 1 nævnte produkter pålægges ikke anden afgift end punktafgift og merværdiafgift« (EFT 1990 C 322, s. 1).

Jeg vil sige, at den fællesskabsretlige lovlighed af en national afgift skal vurderes i forhold til den fastsatte fællesskabsordning for hele kategorien af de omhandlede varer og ikke i forhold til den, der er fastsat for den pågældende vare. At kræve en fuldstændig overensstemmelse mellem de nationale bestemmelser og fællesskabsbestemmelserne vedrørende de pågældende varer (vin, øl, andre gærede drikkevarer end vin og øl, mellemklasseprodukter, sådan som de er defineret i artikel 17 i direktivet om afgiftsstrukturen, ethanol), ville bevirke, at artikel 3, stk. 2, ville miste enhver effektiv virkning, og samtidig indebære en risiko for at opfordre til andre former for punktafgifter i strid med princippet om punktafgiftens enhedskarakter. Hvis en medlemsstat for eksempel ville pålægge en alkoholholdig drikkevarer som vin en anden afgift end punktafgift med det formål at beskytte sundheden, kunne den kun gøre dette på betingelse af, at den iagttager samtlige regler i direktivet om strukturafgifter om alkoholholdige drikkevarer. Derudover skulle den ikke bogstaveligt iagttage de særlige regler, som direktivet indeholder om vin. Derimod kan man ikke anse det omhandlede parameter for iagttaget, såfremt størrelsen af den indirekte nationale afgift var blevet fastsat proportionalt med varens værdi; i dette tilfælde falder den nationale lovgivning nemlig uden for systematikken i direktivet, som ikke foreskriver en sådan beregningsmetode for nogen af de varer, der reguleres i dette, og således ikke er omfattet af undtagelsen i artikel 3, stk. 2.

15. Under hensyn til den foreslåede fortolkning af artikel 3, stk. 2, i direktivet om afgiftsstrukturen skal der nu tages stilling til, om den omhandlede franske lovgivning

har iagttaget de betingelser, som i henhold til den nævnte bestemmelse er en forudsætning for medlemsstaternes adgang til at indføre indirekte nationale beskatninger. Med henblik herpå skal de nationale beskatninger: a) være pålagt i særligt øjemed, og b) iagttage punktafgiftsordningen på de ovennævnte fire områder.

For så vidt angår betingelsen under a) forekommer det mig, at Kommissionen, på trods af visse tvetydigheder, der særligt kom frem under den mundtlige forhandling, har anerkendt, at den franske afgift er pålagt i særligt øjemed, nemlig beskyttelse af sundheden. Selv om Kommissionen ikke i særdeleshed har bestridt dette punkt, har den franske regering understreget, at indførelsen af den nationale afgift på alkohol faldt sammen med en nedgang i forbruget af de berørte drikkevarer, nemlig drikkevarer med et alkoholindhold på over 25% vol.

Kommissionens klagepunkt mod den franske regering vedrører den manglende iagttagelse af betingelsen under b). Under denne synsvinkel bebrejder Kommissionen den franske regering det forhold, at den omhandlede afgift kun finder anvendelse på alkoholholdige drikkevarer med et alkoholindhold på over 25% vol., og at afgiftsbeløbet er proportionalt med mængden af drikkevaren. En sådan ordning er ifølge Kommissionen ikke forenelig med artikel 3, stk. 2, sammenholdt med artikel 20 og 21 i direktivet om afgiftstrukturen. Efter min mening er der ikke grundlag for dette klagepunkt.

For så vidt angår det første punkt, det vil sige bestemmelse af alkoholholdige drikkevarer, som pålægges national afgift, skal jeg bemærke, at den i henhold til ordningen i den franske lov pålægges alle drikkevarer med et alkoholindhold på over 25% vol., mens punktafgiften i medfør af artikel 20 i direktivet om afgiftsstrukturen pålægges den første gruppe af alkoholholdige drikkevarer, som er anført i den kombinerede nomenklatur under KN-koderne 2207 og 2208, og som kendetegnes ved et gennemsnitligt meget højt alkoholindhold (i denne kategori indgår brændevin, whisky, rom, gin, vodka og lignende varer), og en anden gruppe af drikkevarer med et alkoholindhold på over 22% vol., som henhører under koderne 2204, 2205 og 2206 i den kombinerede nomenklatur (i denne gruppe indgår vin, vermouth og andre gærede drikkevarer, såsom cider).

Under disse betingelse er der ingen tvivl om, at den omhandlede franske lovgivning ikke på alle punkter er i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler i direktivet om afgiftsstrukturen. Efter min mening er det derfor et spørgsmål om, hvorvidt lovgivningen er forenelig med fællesskabsretten, idet sortimentet af alkoholholdige drikkevarer, som den franske afgift pålægges, indgår i den gruppe, der er anført i direktivet om afgiftsstrukturen. Det forhold, at den franske afgift ikke pålægges alkoholholdige drikkevarer med et alkoholindhold på mellem 22 og 25% vol., er ikke af en sådan karakter, at det påvirker den fællesskabsretlige ordning. Det skal tilføjes, at den eneste grænse, som artikel 20 tilsyneladende angiver på streng vis, nemlig det forhold at alkoholholdige drikkevarer har et alkoholindhold på over 1,2% vol., ikke på nogen måde berøres af den franske lovgivning.

For så vidt angår det andet punkt om beregningsmetoden for afgiftsbeløbet skal jeg erindre om, at afgiftsbeløbet i henhold til den franske lovgivning er fastsat til 0,84 FRF pr. deciliter eller brøkdelen af en deciliter, uden hensyntagen til det højere eller lavere alkoholindhold, som — bortset fra nævnte minimumsniveau — i alle tilfælde er højere end grænseværdien i den omhandlede drikkevare. Med andre ord beregnes afgiften i henhold til den franske lovgivning uafhængigt af mængden af alkohol, som reelt er til stede i en vis mængde af alkoholholdige drikkevarer, og som varierer i de forskellige typer drikkevarer. Det følger heraf, at for eksempel drikkevarer med et alkoholindhold på 26% vol. og drikkevarer med et alkoholindhold på 70% vol. rammes på samme måde. Direktivet om afgiftsstrukturen foreskriver derimod, at punktafgiften på ethanol »beregnes på grundlag af antallet af hektoliter ren alkohol« og fastsætter beløbet til 550 ECU pr. hektoliter⁷.

Selv om beregningsmetoden i henhold til den franske lov ikke er i overensstemmelse med den, der er fastsat i artikel 19 og 21 i direktivet om afgiftsstrukturen vedrørende ethanol, eftersom beregningen foretages på grundlag af mængden af drikkevaren og ikke på grundlag af alkoholindholdet, tages der udgangspunkt i mængden som beregningsgrundlag i direktivet om afgiftsstrukturen for andre varers vedkommende (vin, øl, andre gærede drikkevarer, mellemklasseprodukter)⁸. Desuden er den franske afgift (som svarer til 0,84 FRF pr. deciliter) forenelig med Fællesskabets minimumssats

7 — Artikel 3 i Rådets direktiv 92/84/EØF af 19.10.1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer (EFT L 316, s. 29).

8 — Direktivet om afgiftsstrukturen tager i artikel 9, 13 og 18 nærmere bestemt udgangspunkt i »antallet af hektoliter af det færdige produkt«.

for alkoholbeskatning (som svarer til 550 ECU), der er fastsat i direktiv 92/84. Man kan derfor ikke hævde, at den beregningsmetode, der er fastsat for den franske afgift, er de regler uvedkommende, som regulerer kategorien af varer, der er pålagt punktafgift i henhold til direktivet om afgiftsstrukturen.

16. Sammenfattende mener jeg, at den omhandlede franske lovgivning er forenelig med artikel 3, stk. 2, i direktivet om punktafgifter, både for så vidt angår anvendelsesområdet som beregningsmetoden for afgiften, hvilket fremgår af det tidligere anførte.

17. Det følger heraf, at den franske regering bør frifindes i den sag, som Kommissionen har anlagt.

Sagens omkostninger

18. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da Den Franske Republik har nedlagt påstand om, at Kommissionen pålægges at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det pålægges Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Forslag til afgørelse

19. Under henvisning til ovenstående omstændigheder foreslår jeg Domstolen følgende afgørelse:

— Den Franske Republik frifindes.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.